

שם השיעור: מעשה העגל מנקודת מבטו של אהרן (93)

שם המרצה: הרב יעקב מזון

1. שבת דף יז עמוד א

ואידך הבוצר לגת, שמאי אומר: הוכשר, הלל אומר: לא הוכשר. אמר לו הלל לשמאי: מפני מה בוצרין בטהרה, ואין מוסקין בטהרה - אמר לו: אם תקניטני - גוזרני טומאה אף על המסיקה. נעצו חרב בבית המדרש, אמרו: הנכנס יכנס והיוצא אל יצא. ואותו היום היה הלל כפוף ויושב לפני שמאי כאחד מן התלמידים, והיה קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל.

2. שבת דף סד עמוד ב

כדתניא: והדוה בנדתה, זקנים הראשונים אמרו: שלא תכחול ולא תפקוס ולא תתקשט בבגדי צבעונין, עד שבא רבי עקיבא ולימד: אם כן אתה מגנה על בעלה, ונמצא בעלה מגרשה. אלא מה תלמוד לומר והדוה בנדתה - בנדתה תהא עד שתבא במים.

3. סנהדרין דף ו עמוד ב

רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר: אסור לבצוע, וכל הבוצע - הרי זה חוטא, וכל המברך את הבוצע - הרי זה מנאץ, ועל זה נאמר בצע ברך נאץ ה', אלא: יקוב הדין את ההר, שנאמר כי המשפט לא--לוהים הוא, וכן משה היה אומר יקוב הדין את ההר, אבל אהרן אוהב שלום ורודף שלום, ומשים שלום בין אדם לחברו, שנאמר תורת אמת היתה בפיהו ועולה לא נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון.

4. הראי"ה קוק, אורות התחייה כ'

מחלוקת הדעות ע"ד הדרכת הכלל, אם בזמן הזה שרבו פריצים נושאי דגל ההפקרות ביד רמה, ראוי להפריד את האומה, שהכשרים נושאי דגל שם ה' לא יהי להם שום יחס עם פורקי העול הפושעים, או שמא כוח השלום הכללי מכריע את הכל. כל עיקרה של פלוגתא זו באה מפני השפלות הכללית, שעדיין לא נגמרה הטהרה לגמרי ביסוד האופי של האומה מצד חיצוניות נפשה, והיא מיטהרת והולכת. אלה הכתות יחדיו הנן במדרגת שתיים נשים זונות שבאו אל שלמה. הדיבור 'הביאו חרב' הינו ניסיון מחכמת א--לוהים שבמלכות ישראל. אותה הראויה להידחות היא הטוענת 'גזור'. ובהתמרמה מבלטת היא את אמיתת הטינה שבלב שהיא חשה בעצמה, שכל עניינה הוא רק 'גם לי גם לך לא יהיה גזור'. והאם הרחמניה, אם האמת, אומרת 'תנו לה את הילוד החי והמת אל תמיתוהו'. ורוח הקודש צווחת 'תנו לה את הילוד החי היא אמו'. אין קץ לרעות הגשמיות והרוחניות של התפרדות האומה לחלקים אע"פ שפירוד גמור כהעולה על לב המנתחים באכזריות אי אפשר הוא והיה לא יהיה. זוהי ממש מחשבה של עבודה זרה כללית שאנו בטוחים עליה שלא תתקיים.